

Nagy értéke a Nemzetnevelők Könyvtárának az Iskolai Énekgyűjtemény, melyet a Maestro, Kodály állított össze. Eddig csak az első kötet jelent meg.

Minden muzsika gerince a ritmus. Előbb ezzel kell tisztában lennünk, s csak azután öltöztethetjük fel a dallamot rá. Ezt Kodály kitűnő pedagógiai érzéssel veszi észre, s így is csoportosítja anyagát.

Bő és értékes anyag, mert a négy osztály számára 300 dalt ad. Dalanyaga tehát messze felülmúlja a kívánt mennyiséget.

Visy Antal

Fábián István, Magyar diák verseskönyve. Szukits kiadás. 1943. 220 lap.

Antológia összeállítása mindig kényes feladat, mert valamilyen szempontból valamennyi kifogásolható. Fábián István ez összeállításának első részéhez nincs mit hozzászólnunk, mert a minisztérium idevonatkozó rendelkezése alapján készült. Ez első rész minden verséhez Fábián egy kis megjegyzést, magyarázatot fűz. E megjegyzések legtöbbje kellő mértéktartással, nem fontoskodó hosszadalmassággal, sem túl szűkszavúan, először a szükséges tárgyi magyarázatokat adja meg, majd a diák számára szükséges tudnivalókat, a keletkezés, stb.-ről végül néhány szavas esztétikai értékelést. Ezek a megjegyzések azért is sikerültek és értékesek, mert a legilletékesebb szerzők idevonatkozó tanulmányaiból vett szemelvények, amelyeket biztos irodalmi érzékkel és tudással válogatott ki a szerző. Ezeknek megvan az a nagy előnyük, hogy belőlük a leghivatottabb véleményeket ismeri meg a tanuló és egyben felhívja figyelmét a komoly tanulmányokra is.

A második részhez, amely az ajánlott és szemléltetésre szánt verseket tartalmazza, minden hozzászólás csak arra vonatkozna, hogy én miként csináltam volna ez összeállítást, ami végeredményében egyéni dolog. Fontos, hogy azt a célt, amelyet az összeállító maga elé kitűzött, az t. i., hogy a könyv tanárnak és tanulónak egyaránt hasznos segítőtársa legyen, elérte. A Magyar Diák Segédkönyveinek ez első száma után nagy várakozással tekintünk a sorozat többi könyve elé.

Gergely Gergely

Tömörkény István, Rónasági csodák. Szukits kiadás. 1943. 215 lap.

Kétségtelen, hogy az alkotások bizonyos mértékig magukon viselik annak a tájnak vonásait, ahol létrejöttek. A különböző tájak egyéni lelkének kiderítése má már az irodalomtörténetnek is elsőrendű feladata s ezen a téren már komoly kezdeményezések történtek.

Az ilyen irányú irodalmi vizsgálódásnak nem kevés feladatot adott Szeged, ahol a regionalista gondolat a 16. századik nyúlik vissza, majd a »magyaros iskolával«, főleg Dugonics révén kapott nagy lendületet, míg tetőfokát a közelmúltban érte el. Azok az alkotók, akik Szegedről kiindulva országos eredményeket értek el, mindannyian szinte makacsul regionalisták voltak. Közöttük legmakacsabb talán Tömörkény István volt, aki — mint Sik Sándor nagyon jellemzően rámutatott — ez egy vidéken kívül semmi más körből nem vette tárgyát.